

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: I. Š., narozená x,
bytem X,
zastoupena JUDr. Radomírem Pickem, advokátem,
sídlem Dolní náměstí 165/23, Olomouc,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2016, č. j.x,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátu JUDr. Radomíru Pickovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši **3 900 Kč**. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 28. 12. 2016 ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 5. 10. 2016, č. j. 565 416 2096 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalovaná tímto rozhodnutím podle ustanovení § 41 odst. 3 a pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 2 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítla žádost žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) Příbram ze dne 25. 8. 2016 je

žalobkyně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně.

2. Žalobkyně namítá, že její zdravotní stav neodpovídá II. ale III. stupni invalidity, a že při posuzování jejího aktuálního zdravotního stavu nejsou zohledňovány degenerativní změny zejména páteře a levé nohy, které vznikají v souvislosti s jednostranným zatěžováním těla v důsledku amputace části pravé nohy v dětství.
3. Ustanovený zástupce žalobkyně v doplnění žaloby uvedl, že se žalobkyně v námitkách domáhala nejen uznání III. stupně invalidity, ale též zvýšení invalidního důchodu, který jí byl rozhodnutím ze dne 3. 6. 2011 snížen, avšak za použití nejasné formulace, která měla uvést žalobkyni v omyl ohledně skutečné výše přiznaného invalidního důchodu.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že vzhledem k tomu, že žalobkyně namítá výhradně posouzení svého zdravotního stavu, navrhla jeho přezkoumání Posudkovou komisí ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“), která posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění. K doplnění žaloby žalovaná uvedla, že uvedená dávka, kterou žalobkyně pobírá, je podmíněna nepříznivým zdravotním stavem a v okamžiku, kdy žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod I., II. nebo III. stupně a o datu vzniku invalidity, je rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Žalovaná vyjádřila přesvědčení o tom, že posudky vypracované lékařem OSSZ jsou objektivní.
5. K vyjádření žalované k doplnění žaloby zaslal zástupce žalobkyně dne 19. 2. 2018 repliku, ve které sdělil, že se žalovaná drží pouze faktu, že je předmětem přezkumu rozhodnutí ze dne 5. 10. 2016, č. j. x, a nijak se nevyjádřila k opakovaným námitkám žalobkyně týkajících se vzniku a původního hodnocení pracovní způsobilosti před účinností právní úpravy účinné až do 1. 1. 2010. Zástupce žalobkyně dále upozornil na to, že ještě v posudku ze dne 14. 4. 2014, který k replice přiložil, byl pokles míry pracovní schopnosti žalobkyně hodnocen na 70 %. Z tohoto důvodu se měla žalovaná zabývat na základě žádosti žalobkyně ze dne 13. 7. 2016 o zvýšení invalidního důchodu, nejen posouzením stupně invalidity, ale také správností výpočtu důchodové dávky (toto své tvrzení opřel zástupce žalobkyně o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 6 Ads 162/2012 – 38, publ. pod č. 3412/2013 Sb. NSS). V závěru vyjádřil přesvědčení o tom, že došlo k nezákonné aplikaci nové právní úpravy posuzující již dříve přiznanou úplnou invaliditu žalobkyně.
6. K ústnímu jednání nařízenému na den 21. 6. 2018 se žalobkyně ani její zástupce nedostavili, přičemž o odročení jednání nepožádali. Soud proto jednal v nepřítomnosti žalobkyně (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žalovaná setrvala na svém stanovisku a navrhla zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 13. 7. 2016 žádost o změnu invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Posudkem o invaliditě lékaře OSSZ Příbram ze dne 25. 8. 2016 bylo shledáno, že zdravotní stav žalobkyně je dlouhodobě nepříznivý, přičemž rozhodující příčinou je amputace pravé dolní končetiny v bérce, která odpovídá středně těžkému funkčnímu poškození podle kapitoly XV., odd. B, položka 1c přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška č. 359/2009 Sb.“) a procentní míra poklesu pracovní schopnosti s ohledem na potíže při oprotézování byla stanovena na 45 % a podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. byla vzhledem k dalšímu zdravotnímu stavu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

žalobkyně zvýšena o 5%, celkově tak činí 50 %. Znovu tak byla žalobkyně posouzena na hranici II. stupně invalidity. Vznik invalidity byl stanoven dne 12. 5. 2011.

8. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí žalované námitky ze dne 4. 11. 2016, ve kterých uvedla, že nesouhlasí s nenávýšením invalidního důchodu z II. na III. stupeň a nesouhlasí s posudkem lékaře OSSZ. Dle žalobkyně nebyl zohledněn její aktuální zdravotní stav a dožadovala se posouzení zdravotního stavu u jiného lékaře OSSZ. K námitkám přiložila kopii několika zdravotních zpráv, které měly její neuspokojivý zdravotní stav potvrzovat. Zároveň žalovanou vyzvala, aby si podrobnější zprávy vyžádala např. od prim. MUDr. D. z nemocnice Ústí nad Orlicí anebo od protetiky pana P. z Ergonu Praha.
9. S ohledem na to, že se podané námitky týkaly výhradně posouzení zdravotního stavu žalobkyně, posoudila žalovaná její invaliditu v souladu s § 5 písm. i) a ustanoveními § 8 a § 9 zákona o důchodovém pojištění, přičemž při stanovení nového posouzení zdravotního stavu vycházela ze zdravotnické dokumentace OSSZ, ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře a dalších odborných lékařských nálezů (MUDr. P., ošetřující lékař, lékařský nález pro posouzení zdravotního stavu ze dne 25. 5. 2016, MUDr. M. – Akutní ortopedicko-traumatologická ambulance, Oblastní nemocnice Příbram, lékařská zpráva ze dne 10. 6. 2015, MUDr. E., Pardubice, ortopedicko-traumatologický nález ze dne 19. 5. 2016, profesní dotazník ze dne 29. 7. 2016, Ortopedie, Poliklinika Agel, lékařská zpráva ze dne 29. 6. 2016). I po přezkumu zdravotního stavu žalobkyně byla míra poklesu pracovní schopnosti hodnocena podle kapitoly XV., oddílu B, položky 1c, vyhlášky č. 359/2009 Sb., pro kterou se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35 % - 45 %. Lékařem ČSSZ byla zvolena horní hranice s ohledem na přetrvávající problémy. S přihlédnutím k dalšímu postižení ve smyslu degenerativních páteřních a kloubních změn byla navýšena o 5 % bodů. Celkově činí pokles pracovní schopnosti 50 %. Žalovaná s odkazem na posudek lékaře OSSZ ze dne 25. 8. 2016 a potvrzení tohoto posudkového závěru posudkem o invaliditě ze dne 23. 11. 2016 námitky žalobkyně zamítla.
10. Krajský soud provedl dokazování posudkem PK MPSV v Hradci Králové ze dne 3. 10. 2017, který si vyžádal na návrh žalované. Z posudku vyplynulo, že žalobkyně byla přítomna jednání dne 3. 10. 2017. PK MPSV vycházela ze spisové dokumentace OSSZ a ČSSZ pracoviště pro Prahu a Střední Čechy, ze spisu Krajského soudu v Praze, ze zdravotní dokumentace od praktického lékaře MUDr. M. P., z lékařské zprávy z Oblastní nemocnice Příbram, a. s., akutní ortopedicko-traumatologická ambulance – MUDr. T. M., ze dne 10. 6. 2015, z lékařské zprávy Polikliniky AGEL, Olomouc, MUDr. R., ze dne 29. 6. 2016, z dekurzu z Ortopedické ambulance, Pardubice, MUDr. P. E., ze dne 2. 6. 2016 a z vlastního vyšetření žalobkyně dne 3. 10. 2017. PK MPSV při prošetření zdravotního stavu žalobkyně dne 3. 10. 2017 konstatovala, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanovuje podle kapitoly XV oddíl B, položka 1 písmeno c) vyhlášky č. 359/2009 Sb. na 45 %, přičemž vzhledem k doprovázejícím onemocněním se zvyšuje podle § 3 odst. 1 vyhlášky o 5 %, tj. na 50 %. PK MPSV tak dospěla k závěru, že se její posudek od posudku lékaře OSSZ ze dne 25. 8. 2016 a od posouzení zdravotního stavu lékařem ČSSZ v rámci námitkového řízení ze dne 23. 11. 2016, neliší.
11. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Dle ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění platí, jestliže poklesla pracovní schopnost pojištěnce nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
13. Při určování poklesu pracovní schopnosti se dle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnosti, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
14. Dle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se při změně stupně invalidity nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity.
15. Námitky proti nezvýšení invalidního důchodu uplatněné žalobkyní proti napadenému rozhodnutí spočívají převážně ve zpochybnění závěrů odborného posouzení jejího zdravotního stavu. Nárok na invalidní důchod je podmíněn zdravotním stavem pojištěnce a rozhodnutí je proto závislé na odborném lékařském posouzení. Soud předně uvádí, že pro posouzení projednávané žaloby je určující zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí a případné pozdější změny zdravotního stavu, jsou ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí žalované bez významu a mohou být pouze předmětem případného nového posouzení zdravotního stavu žalobkyně při podání nové žádosti. Posouzení toho, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav či posouzení míry poklesu pracovní schopnosti, je otázkou odbornou a soud si o ní nemůže učinit úsudek sám; tedy sám zdravotní stav žalobkyně nepřezkoumává, ani tak činit nemůže. Zdravotní stav a pracovní schopnost pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise [§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o organizaci sociálního zabezpečení“)]. Posudková činnost předpokládá odborné lékařské znalosti a znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek vypracovaný posudkovou komisí je jedním z důkazů v soudním řízení a soud jej hodnotí podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, Sb. NSS 511/2005, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24, případně ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20).
16. Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014 – 52). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají, ale v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procesní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky č. 359/2009 Sb. a zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení podle ustanovení § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.

17. Soud při zjišťování zdravotního stavu a příčin zdravotního postižení žalobkyně vycházel z posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 3. 10. 2017. Posudek se opírá o zdravotnickou dokumentaci praktického lékaře žalobkyně a odborných lékařů z oboru ortopedie. Lze konstatovat, že posudková komise byla řádně obsazena (§ 16b odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení). Posudková komise hodnotila celkový zdravotní stav žalobkyně komplexně, zohlednila příčiny a projevy dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, přičemž přihlédla ke všem dostupným zdravotnickým podkladům. PK MPSV řádně odůvodnila své závěry, na základě lékařských zpráv popsala hlavní zdravotní postižení, jímž žalobkyně trpí. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje PK MPSV stav po amputaci pravého bérce pro lymfangion bérce a nohy (v roce 1966) s následnými bolestmi páteře při asymetrické chůzi s protézou. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně byla stanovena podle kapitoly XV oddíl B položka 1 písmeno c) přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb. na 45 %. Hodnota rozpětí byla vzhledem k charakteru a stupni základního onemocnění, době od ukončení aktivní léčby, minimálním následkům po léčbě a s přihlédnutím k dosaženému stupni vzdělání, výkonu nejvýše středně těžké administrativní práce a možnosti rekvalifikace, zvolena při horní hranici. Vzhledem k doprovázejícím onemocněním [degenerativní změny kyčelních kloubů (vpravo II. stupně, vlevo III. stupně) s lehkým omezením hybnosti, obezita I. stupně, neurastenický syndrom, snížená činnost štítné žlázy, která je od roku 1986 kompenzovaná léčbou, stav po zažívacích žaludečních potížích, oboustranná lehká nedoslýchavost s pískáním vlevo] byla míra poklesu pracovní schopnosti zvýšena podle § 3 odst. 1 vyhlášky o 5 %, tj. na 50 %. PK MPSV se rovněž zabývala staršími posudky lékařů OSSZ, přičemž konstatovala, že dřívější posouzení žalobkyně jako plně invalidní je nadhodnocené a jednalo se o posudkový omyl s tím, že žalobkyně měla být posouzena pouze jako částečně invalidní. PK MPSV se dále vyjádřila k obsahu podání žalobkyně tak, že požadavky, které uváděla, jsou průběžně zhodnoceny v komentáři k posuzování invalidity orgány I. a II. instance (oba uvedené závěry PK MPSV potvrdila) a že k finančním a osobním problémům žalobkyně nemá kompetence se vyjadřovat. PK MPSV uvedla, že zdravotní stav k vydání napadeného rozhodnutí odpovídal i nadále invaliditě II. stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.

18. Soud dospěl k závěru, že posudek odpovídá požadavkům úplnosti a přesvědčivosti. V posudku bylo popsáno zdravotní postižení žalobkyně, podstata tohoto zdravotního postižení, jeho rozsah a bylo řádně odůvodněno i zařazení druhu zdravotního postižení podle vyhlášky č. 359/2009 Sb. Posudek se také věnoval vypořádání námitek žalobkyně zpochybňujících závěry žalované při hodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Posudek PK MPSV je tedy přesvědčivý, logický a vychází z podkladů, které se jeví jako dostatečné.
19. Soud převzal odborné závěry posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 3. 10. 2017 a po provedeném dokazování dospěl k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je zdravotní postižení spočívající v amputaci pravé doplní končetiny v bérce, jehož následkem je snížení pracovní schopnosti o 45 %, zvýšené dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. o 5 % s přihlédnutím k doprovázejícím onemocněním.
20. Námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu tedy shledal soud nedůvodnou.
21. Zástupce žalobkyně dále namítal nesprávnost výroku žalované v rozhodnutí č. j. 565 416 2096 ze dne 3. 6. 2011, ve kterém bylo v souvislosti s výměrou invalidního důchodu uvedeno, že „Podle článku II bodu 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění ... **výše tohoto invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně zůstává beze změny, takže invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně náleží ve výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně.**“, i přesto, že čl. II bod 13 citovaného zákona stanovoval, „Byl-li plný invalidní důchod přiznán před 1. lednem 2010 a při první kontrolní lékařské prohlídce konané po roce 2009 je zjištěn takový stupeň invalidity, který má za následek snížení výše invalidního důchodu, **sníží se výše invalidního důchodu až od třinácté splátky tohoto důchodu splatné po dni konání této prohlídky.**“ Soud v této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 6 Ads 162/2012 – 38. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru: „V případech, kdy Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla o změně stupně invalidity podle čl. II bodu 13 zákona č. 306/2008 Sb. a zároveň přitom nerozhodla o výši invalidního důchodu, který bude žalobci náležet po uplynutí pozitivní karenční doby, a o snížení výše invalidního důchodu rozhodla až následně dalším samostatným rozhodnutím po uplynutí pozitivní karenční doby, **je namístě, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, připustit přezkum rozhodnutí o změně stupně invalidity až v souvislosti s přezkumem tohoto samostatného rozhodnutí o snížení výše invalidního důchodu. Takovou okolností může být situace, kdy formulace výroku, že žalobci i nadále náleží invalidní důchod I. stupně ve výši invalidního důchodu III. stupně bez uvedení časového omezení, může v žalobci vzbudit přesvědčení, že změna stupně invalidity nebude mít na výši jeho invalidního důchodu žádný vliv.**“ V daném případě Nejvyšší správní soud posuzoval totožnou formulaci stanovení výše invalidního důchodu po provedení změny stupně invalidity pojištěnce, kterou citoval i zástupce žalobkyně. Nejvyšší správní soud k tomuto v odstavci [20] uvedl, že „Popsaný způsob formulace výroku rozhodnutí stěžovatelky nepovažuje Nejvyšší správní soud za správný, neboť je pro adresáta rozhodnutí matoucí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nic nebrání stěžovateli, aby již v druhé části výroku rozhodnutí uvedla, že výše invalidního důchodu se snižuje od určitého data vyplývajícího z ust. Čl. II bod 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb. Výši invalidního důchodu lze přitom stanovit již v momentě, kdy stěžovatelka rozhoduje o změně stupně invalidity, neboť výše invalidního důchodu vyplývá z ust. § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.“
22. Soud dává žalobkyni za pravdu, že žalovaná použila příliš obecnou formulaci výroku o stanovení výše invalidního důchodu, když nekonkretizovala datum, odkdy dojde ke snížení invalidního důchodu a jaká bude jeho výše. Nicméně tato skutečnost nemůže mít

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť ke stanovení výše invalidního důchodu došlo v rozhodnutí ze dne 3. 6. 2011, č. j. 565 416 2096, a rozhodnutím ze dne 9. 5. 2012, č. j. 565 416 2096, byla pouze stanovena snížená výše invalidního důchodu. Nyní podanou žalobou byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí ze dne 5. 10. 2016, č. j. 565 416 2096, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení invalidního důchodu. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2011, č. j. 565 416 2096, kterým bylo obecně formulováno zachování výše invalidního důchodu, nelze v tomto soudním řízení přezkoumávat. Navíc není pravdivá ani informace zástupce žalobkyně, že u ní byla ještě v posudku ze dne 14. 4. 2014 konstatována 70 % míra poklesu pracovní schopnosti, neboť tento posudek, který i zástupce žalobce k replice přiložil, byl již ze 14. 4. 2004 a nikoli z roku 2014. Žalobní bod týkající se obecnosti formulace zachování výše invalidního důchodu je proto nedůvodný.

23. Nelze přisvědčit ani tvrzení, že došlo k porušení zásady ochrany nabytých práv žalobkyně, jak její zástupce uváděl. Z této zásady neplyne požadavek na naprostou neměnnost právní úpravy. Z hlediska zpětné působnosti právních norem, právní teorie rozlišuje mezi pravou a nepravou retroaktivitou. Pravá retroaktivita nastává v případě, kdy vznik právních vztahů je posuzován dle norem v té době ještě neúčinných. Tento případ by nastal, pokud by invalidita žalobkyně za uplynulá období byla zhodnocena dle nyní účinných právních předpisů jako situace neodpovídající invaliditě nebo jinému (nižšímu) stupni invalidity, a následně by byly v minulosti poskytnuté dávky odebrány. V takovém případě by se jednalo o zřejmě nespravedlivý zásah do již nabytých práv. Pravá retroaktivita je proto v českém právním řádu zásadně nepřipustná. Nepravá retroaktivita oproti tomu představuje případy, kdy dříve vzniklý právní vztah trvá i nadále, ale jeho právní následky se od okamžiku účinnosti nové právní úpravy posuzují dle této nové účinné právní úpravy. Nepravá retroaktivita je politickou nezbytností, neboť při zakotvení její nepřipustnosti by normotvůrce nemohl pružně měnit právní úpravu. Nezbytnost nepravé retroaktivity plyne i z požadavku rovnosti právních subjektů, dle kterého by rozsah práv a povinností měl být pro všechny adresáty právní normy v zásadě stejný, a proto se tento rozsah musí měnit s účinností nových norem. Z tohoto důvodu se příslušný právní vztah zásadně řídí dle v ten okamžik účinné právní normy. Rozhodnutí o změně stupně invalidity a navazujícího snížení dávek invalidního důchodu s účinky do budoucnosti, provedené dle v době rozhodnutí účinné právní úpravy, představuje příklad nepravé retroaktivity a o zásah do nabytých práv se tak nejedná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 1 Ads 103/2014 - 31). Tato námitka je rovněž nedůvodná.
24. Soud na základě shora uvedených důvodů shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Případné náklady by však nebyly podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nahraditelné.
26. Usnesením ze dne 4. 5. 2017, č. j. 42 Ad 1/2017 - 37 ustanovil soud zástupcem žalobkyně advokáta JUDr. R. P.. Jeho odměnu včetně hotových výdajů platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci v řízení o žalobě odměna za tři úkony právní služby. Těmi byly: převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a dvě písemná podání ve věci samé – doplnění žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

ze dne 29. 6. 2017 a sepsání repliky k vyjádření žalované ze dne 19. 2. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 1 000 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 900 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. června 2018

Mgr. Jan Čížek v. r.
samosoudce